

PAKITU

—Has vist en *Manolo* quina mala cara feia?

—Sí, pobre xicot; d'ençà que és òptic, sempre fa ulleres.

BICICLETES IVE

R-PLAÇOS-Y-CONTAT-MUNTNER-40-

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telefón en totes les habitacions - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del Tratre Circol Balcelonés) Barcelona.

¿No ha pensado Vd. en las delicias que proporciona una buena

MÁQUINA PARLANTE?

ES EL TEATRO EN CASA
ES EL BAILE IMPROVISADO
ES DISPONER DEL ARTISTA FAVORITO

Es la juventud que renace... la alegría
ES LA DICHA DEL HOGAR

NO DUDE - CÔMPRELA HOY MISMO
SE ALEGRARÁ

APARATOS PARLANTES

desde
80 Pts

Facilidades
de pago

LA CONDAL

Condé de Asalto 101

Las mejores de España son las sidras achampañadas
OSASUNA, ELCANO, EL PELOTARI
Y SAN ESTEBAN

Representante en Barcelona: JOAQUIN DE LAMOR
Plaza de la Universidad, 5

MAISON MEUBLEE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbarà 27. Telèfon 3221 A. Barcelona.-Gran confort i saletes de bany - Telèfon privat Ascensor. - Continuament reformat a la moderna.

SENYORES!

Per la SALUT i per l'HIGIENE, que són BELLESA, confieu en els preparats farmacèutics

Aigua Damil i Polvos Damil

Usant qualsevol d'ells, el *pèl moixt* desapareix en tres minuts fins a la rel, sense irritar la pell. Flascó, 8 pessetes.

Crema Damil

Evita els efectes del sol i del vent; dona al cutis un aspecte sa, sense emblanquir-lo, perquè no conté sals verinoses ni greix i fa aguantar els polvos. Pot, 5 pessetes.

En venda a tot arreu. S'envia discretament afegint al seu import una pesseta.

Laboratori BORREB

Asalto, núm. 52 - - BARCELONA

TEATRE COMIC

Exit de la companyia Hispano-Argentina de NARCISIN
Variat programa

TEATRE NOVETATS

Companyia GREGORI MARTINEZ SIERRA
Primera actriu CATARINA BÀRCENA

TEATRE ESPANYOL

Companyia: SANTPERE y BERGES
«La campana de Gràcia,
o el fill de la Marieta»

¡Xut!

COMPREU EL QUE HA SORTIT AVUI

Cap esportman, per "enragé" que sigui, i que vulgui donar-se-les de sidralista, pot deixar de comprar-lo.

El "non plus ultra" de la barrila futbolística

15 cèntims

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus núm. 925. — Tel. 2753 A

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 3'—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables els autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

La radiotelefonía està tornant ximple a la nostra honrada menestralia mudada. D'ençà que van començar a vulgaritzar-se els aparells del modern sistema de xafardería científica que són els auriculars de la telefonía sense fils, no queda cap senyor Esteve, Estevet ni *Estevito*—com se fan dir molts des de fa set mesos—que no tingui muntat a casa seva una eina d'aquestes.

Pot dir-se ben bé que a la mesocràtica barriada de la Bonanova, el fonògraf que havia fet més furor que la Bella Chelito en els bons temps d'aquesta, ha sigut més desterrat que l'Unamung des de que tot el que tingui quatre xavos pot permetre's el luxe d'instalar radiotelefonía.

I així com abans era el comble de la distinció congrega a les amistats per sentir un disc d'en Vendrell o de la Barrientos, o bé fer ball de gramòfon amb il·luminació a la veneciana—que és la més apropiada per arrambar l'àpit,—avui es convidava a les relacions a sentir una conferència sobre la cria dels mosquits d'aixeta, o el pervindre de la indústria de la colomassa, per mitjà del telèfon sense fils.

També es pot gaudir d'audicions musicals a gran distància i és corrent poder escoltar un concert de la Simfònica de París des del carrer de Bellafila, 69, 3.^{or}.

D'aquesta manera, l'esperit estalviador i pràctic dels nostres burgesos troba la seva més indicada aplicació.

Un d'ells ens deia:

—Veuen com els capdavanters de la civilització han tingut de venir a la nostra? Abans ens criticaven pel costum, tan extès a casa nostra, de repartir-nos la *querida* i les butaques del «Liceu»; no es feien càrrec de què el sistema cooperatiu, aplicat a aquests ordres privats de la vida que en podríem dir pecaminosa, estalvia moltes pessetes i molts mals-de-cap, sobretot en ço que es refereix a la *querida*, car, sobre l'avantatge de què us resulta més *acomodo*, té el de curar-vos tota gelosia, fets com esteu a comptar amb què hi ha qui us ajuda a dur la càrrega. Tant per tant, si la pagueu individualment, també podeu tenir per segur que tindreu col·laborador... Així, si en teniu, ja ho sabeu per endavant, i teniu la seguretat de què també «pu-

gina», a més de què sabeu de qui es tracta i fins en podeu tenir informes comercials.

Doncs això de la radiotelefonía, en substància, ve a ésser el mateix.

En lloc de quatre o cinc amics que fan companyia per tenir una *meuca*, són vint, o trenta, o cent mil, desconeguts, que entre tots plegats paguen un concert den Tita-Rufo, o d'en Fle-ta, o de la Banda de la Guàrdia Republicana de París.

I tampoc, com en el nostre sistema casolà, us podeu donar per enganyats, car per endavant us diuen que es tracta d'una telefonía... sense fils.

Això, pels escrupulosos, pel llepafils, podrà ésser un inconvenient greu, però per nosaltres, els enemics irreductibles dels fils, els detractors de la casa Fabra i Coats i altres fabricants de fils, els «trenca-fils», en una paraula, no representa més que una gran facilitat.

EL BIFTEC

La senyora Francisqueta va dir a en Lluïset, el seu fill, xamós bordegàs de set anys:

—Mira, Lluïset! Avui estem convidats a dinar a càl senyor Ramon. Que facis bondat, eh?

—Sí, mamà.

—Que et portis com un home.

En Lluïset, a l'hora del dinar, procurava fer quedar bé la seva mamà. Més bondat no podia demanar-se.

Serviren bífecs i la pobra criatura lluitava per tallar-lo. No podia.

—Vina, maco!—li va fer l'amo de la casa, el senyor Ramon.—Vols que te'l talli?

I en Lluïset respongué:

—No, senyor. Gràcies. Ja podré, ja. A casa també en mengem de tan durs com aquest!

VUITS I NOUS

CONTEN els diaris de Roma, que a Bari un grup d'estudiants albanesos va trobar-se, en un carrer, amb el president dimissionari del Consell albanès, senyor Verlaci, i altres refugiats polítics de Tirana.

Els estudiants començaren a apedregar-los amb ous que agafaven d'un caixó col·locat a la porta d'una tenda.

El senyor Verlaci i els seus amics respongueren en la mateixa forma, i el «combat» continuà, amb gran gatzara del públic, fins l'arribada dels carabinieri.

Si, en lloc d'ous, s'ho fan amb naps, quin combat nabal! Per a combatre així, no hi ha dubte que es necessiten ous!

Diuen de Los Angeles (Estats Units), que el senyor Ross, director d'una agència de venda de finques, esmerçava les estones desvagades a estudiar els problemes de les ciències ocultes.

El que més l'interessava era lo relatiu a l'existència d'ultratomba.

El senyor Ross, per assegurar-se de la realitat d'aquesta existència, i desconfiant dels mèdiums, decidí realitzar una experiència decisiva: es va matar, per a convèncer-se de «si vivia després de mort».

Ja ens escriurà.

Copiem d'un diari madrileny:

«En Chicago van a epararnos con otra exposición para dentro de diez o quince años, cuyos preparativos ya han comenzado.

«Para recorrer la feria del mundo no habrá necesidad de andar ni de tomar autobuses; bastará tumbarse en el suelo o sentarse cómodamente en un banco, y el suelo mismo se moverá encargándose del transporte.»

Això ho recomanem al flamant Comitè de l'Exposició... Si s'aconsegueix que el ciutadà pugui asseure's a la porta de casa seva i esperar que passi l'Exposició, l'èxit està assegurat.

De La Razón, de Buenos Aires:

«Un juez de Niágara Fall ha eliminado la palabra «obedecer» en las ceremonias matrimoniales que tienen lugar ante él.

«Este juez hace solamente a la novia prome-

ter que «amará, honrará y servirá a su marido, lo mismo en la salud que en la enfermedad». «Las mujeres no obedecen jamás a su marido—ha dicho el juez.—Por qué, pues, conservar la palabra «obedecer» en la ceremonia?»

Bé, sí, però el prometre no fa pobre.

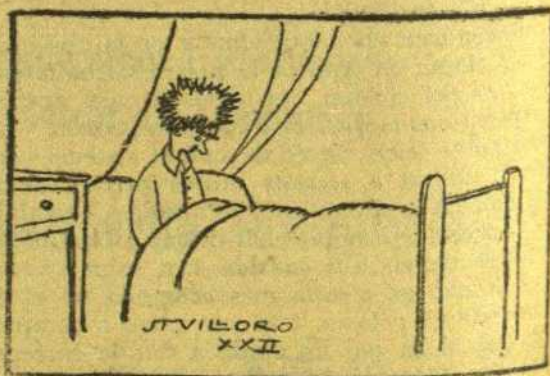
I les dones no acostumen tampoc a complir el que prometen.

Es allò dels papeles son papeles...

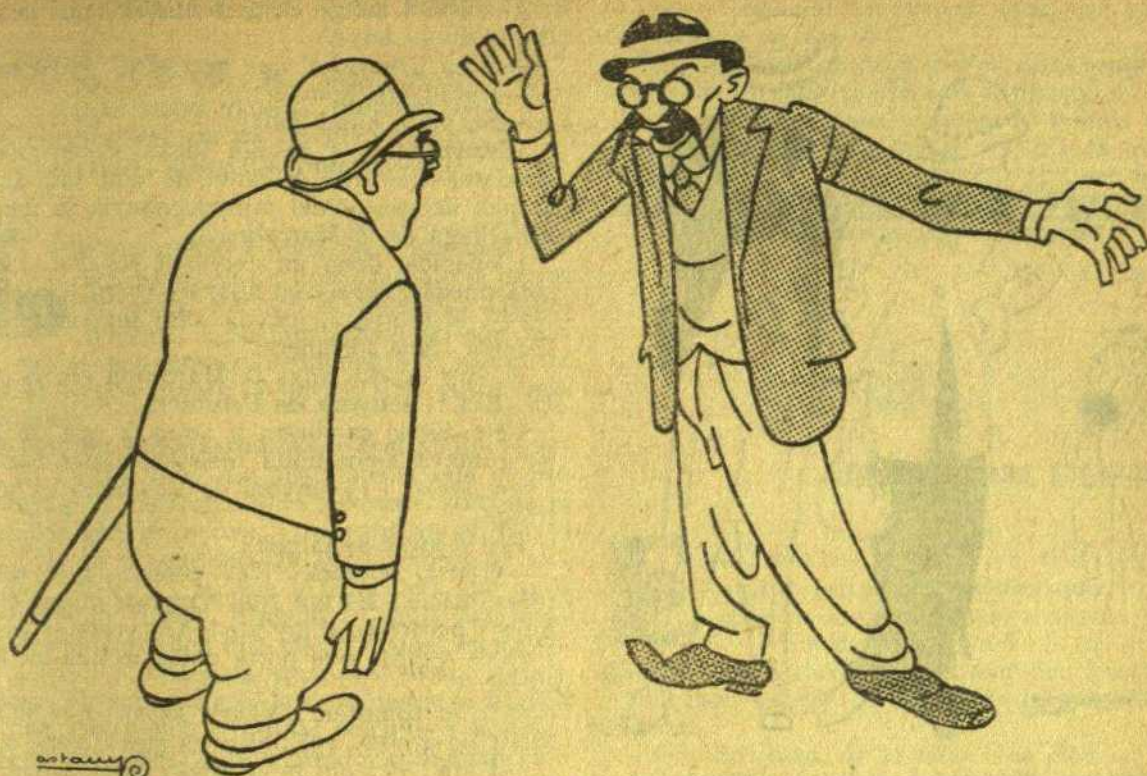
Un senyor que es titula mentor de la adolescència y juventud, ha escampat per Barcelona un prospecte que no sabem resistir la temptació de copiar-lo. Diu així:

«La Sublime Comedia. Con el Poeta Verdader en el 6.º Cielo.—Su Plegaria en Pleno Infierno es acogida por Dios.—El Cortejo, que en el 6.º Cielo le recibe, es de todos los Santos, presididos por: el Dr. Giné Partagás, el General Blanco, Sta. Cecilia, armonizadora de sus poesías, S. Martín del Canigó, el Profeta David, el Cardenal Vives, el Papa León XIII, S. Miguel de los Santos, su amigo íntimo Ricardo Morales, los cuales le festejan y acompañan a visitar los Cretonis Arcana. Esta excursión celeste es una intensiva sucesión de científicas maravillas y de emociones grandiosas recogidas en las sorprendentes Regiones de la Gloria, las Empíricas, las Intersidéricas de Akeronte, Atmosféricas y horriblos Antros de purgación, donde, para sus enemigos, torturados, nulla est Redemptio. En todas el Excelso Poeta es recibido con emocionantes festejos y entusiasmo.»

Quan es publiqui l'obra, tindrem de comprar-la. Són tan pocs els ratos divertits en aquesta vida!

—Estic intrigat. Com s'ho deuen fer els capellans per tenir la coroneta tan blanca?

—Caram! Quina semblança més prodigiosa! Ara no sé si és vostè o el seu germà!
 —Sóc el meu germà.
 —Doncs dongui molts records a vostè.

LA PENITENCIA

FRESCOR

A VALLTENEBROSA, en Quimet, el carter, es va anar a confessar amb mossèn Geroni.

—M'acuso, pare — va dir, — d'un pecat molt gros.

—Digues, fill meu, digues!

—No m'atreveixo! Estic segur de què s'enfadará molt al saber-ho.

—Tan gros és?

—Sí, mossèn Geroni. Va ésser ahir, en un moment de desvari. Res: un cop de sangs...

—Bé... acaba!

—Em vaig trobar sol amb la Mundeta..., i...

—La meva majordona?

—Sí! I... l'ocasió... sap?

—Prou... prou...

—No s'ha enfadat, mossèn Geroni?

—Veuràs. Un confessor no deu enfadar-se mai. Veuràs: en penitència, resa un parenostre... i llestos.

En Quimet va quedar esbalaït.

—Com! Només un parenostre? Si que em dóna poca penitència!

A EN Guitart, el marit de la Roseta el va atrapar *infraganti*.

—Mal amic!—li digué amb veu de baix profund.—Així abuses de la confiança que tenia en tu posada? Així correspons a ma amistat? Dishonrant el meu nom! Profanant el meu domicili! Ah! Fieu-vos dels amics! Seduir a ma esposa!... I... què carai fas que no te'n vas? Que vols que m'he cegui i em perdi?

—Veuràs... Es que no puc posar-me aquesta sabata—respongué el frescales.—Vols deixar-me el corda-botes?

DIALEG

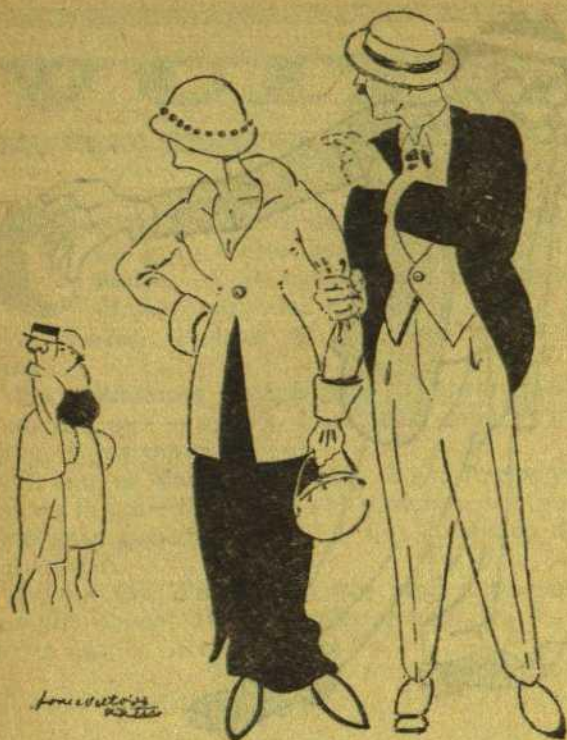
—No t'agrada casar-te amb en Pasqual?

—Psh! No sé!

—Què li trobes?

—Que té unes coses que no m'acaben d'agradar!

—Bé! No en facis cas.

—Veus, aquelles? No paren mai de ballar.
—Com que ses danses són seguidillas!

L'EMPELT HUMA

La bella Marcelina, patinant a Saint Moritz, va caure de cul i s'hi va fer una llaga de pam...

Com que era rica i independent, va cridar un metge de fama per a que li curés la lesió.

—Hum!—va fer el doctor, després d'examinar la deliciosa part danyada.—Això no es podrà curar tan fàcilment. Li quedarà un cusit...

—Ai, Senyor! On aniré, jo, així desfigurada? Vol dir que no hi haurà remei?

—Prou, però resultarà caríssim.

—Per això, no estigui. Sóc milionària.

—Doncs bé: el remei únic per a que quedés com abans, consisteix en fer-hi un empelt de pell humana.

—I creu que trobarà qui...?

—Pagant-ho bé, segurament. Ara, que no serà fàcil, perquè de pell tan fina i satinada com la seva no n'abunda. I si hi posem una pell ordinària...

—Ai, no!

Tres setmanes varen passar abans de què el doctor trobés el que buscava. Si n'hi havien anat de pretendents! Però cap pell resultava prou fina per a la panereta de la Marcelina.

Un dia el metge es presentà amb un jove net d'uns divuit anys.

—Aquí li porto el que necessita, senyoreta.

—I ara! Un home?

—Sí, però, quina pell!

L'examinaren i resultà ideal. Feren preu i quedaren d'acord. A canvi de vint mil duros, la pell del seient del minyó cobriria la inoportuna llaga de la Marcelina...

L'operació donà un excellent resultat. La xicoteta quedà guapa com abans—ningú li coneixia res—i el minyó es quedà amb una cicatriu al darrera i una fortuneta.

Al cap de dos anys la Marcelina era ja casada. Era la senyora de Pebrotera.

Cert dia la cambrera li anuncià que un jove preguntava amb molta insistència per ella. El feren passar i la senyora de Pebrotera es quedà groga.

Era el xicot de la pell!

—Veurà, senyora! Una persona a lo seu hi té estimació! Es tan trist haver-hi viscut divuit anys i perdre-ho d'un cop! Ara vostè és casada i no es recorda que porta quelcom que ha sigut meu!

—Ja el comprenc. Vostè, sabent que el meu marit ho ignora, vol treure'ns més diners, oi?

—I ara! Per qui m'ha pres? Sàpiga que tinc la meua fortuneta. Solament voldria veure el tros meu que vostè porta. Acaronar-lo un xic!

I la Marcelina, per evitar compromisos, l'hi va ensenyar i... quelcom més.

SANT JOSEP, ENFADAT

Un pobre fuster es morí carregat de pecats.

I l'home va intentar entrar al cel. Però Sant Pere li barrà el pas.

—Au, a l'infern!—li digué.

I no li valien súpliques. Sant Pere era inflexible.

Amb aquestes, el pobre fuster, que ja havia perdut les esperances, veié passar a Sant Josep.

I el cridà:

—Ep, Josep! Vós que sou del meu ofici! Protegiu-me! Sant Pere no em vol deixar passar!

Sant Josep era fàcil de convèncer! S'enterní i digué a Sant Pere:

—Au, Peret! Deixeu-lo passar!

—I un be! Va farcit de pecats.

—Però és fuster! Apa, feu-me aquest servei!

—Romanços!

Sant Josep s'enfadà, i veient creuar pel fons a la Verge Maria, la cridà:

—Ep! Tu, Maria! Aquí no em tenen cap consideració. Au! Agafa el noi i anem-nos-en!

LO TAUJA E LES DUES PORTEYLES

JOCÓS SUCCEIT EN L'ÈPOCA D'EN
JOAN SERRA YLONGA. COMPOST E
ORDINAT DE MÀ DE FRA ANSELM
TAROT. LAUDÀTOR TÈMPORIS ACTI

la cerclen els amichs, com a dona que sóch e com a virtuosa que sóch.

E açò de virtuosa ho digué en altre sentit, car voletz dir uirtual, que non és el mateix.

E lo seu taujà espòs, conuençut d'aitals rahnables paraules, conuingué en què la visités l'amich, emperò,

AMANTIS AMORIS INTEGRATIO EST

TAROT

La iouencella Ursula fou maridada per sos pares ab un home taujà e ja entrat en anys. Per açò la iouencella Ursula n estava descontentadissa de son marit, car al seu temperi estiuench s'hi apropaua sols lo fredós hiuern, i encara una volta cada quinzena.

E tant ella n era xardorosa, e tant patia l'escalfor de l'estiu, que, un matí, abans que el Sol amanyagués els frontals de les cases, sortí de la seua llar vers el mercat, e toparen sos abriylantats uyls en el ioue més galant e amorós de tots els del poble. E el ioue li feu l'aleta, car ja li agradaua de temps. Emperò l'Ursula era incapaç de mancar a son bon marit, e ainsí no s'atreuía a fruir de relacions amoroses ab son galanteiador. No obstant açò, la seua pensa se recolzà en una estragema, e quina, portada a la pràctica, podria ésser de bon profit, sense mancar a la llei dels desposats.

Al deixondir d'un xafogós jorn de juliol, e quan el marit de l'Ursula era fora de la llar, deixà entrar al ioue amorós a la seua cambra e parlaren de les... seues coses amoroses e dolces. Agradosos los dos, se succeïren les uisites cada dos per tres. Emperò el dimoni, que sempre burxa, féu fer una contramarxa al taujà marit per a que ueiés com la seua esposa parlava amb altre que no era ell.

Bentost, a l'arribar el marit, fugí l'amant, saltant pel finestral del jardí. E com no fou prou apte, el marit, per atrapar-lo, les emprengué ab la sua muyler, e dixli:

—Ah, Ursula, infidel Ursula! Com és que m'has mancat, desuagada?

Mes ella, somrient e amable, li digué:

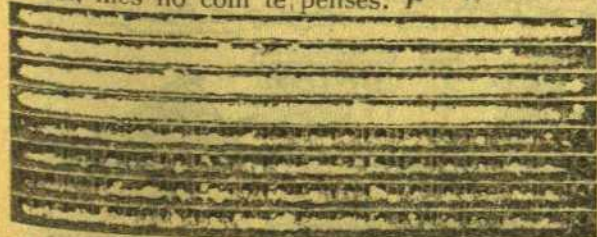
—No t'he mancat, no, marit meu. Soch per a tu sola! Ho saps? Ho sents?

—E aquest que estaua ab tu, què?

—E aquest que estaua ab mi, no té res que veure ab lo sagrat enllaç nostre.

—Emperò, si us he vist!

—Sí, mes no com te penses. F

Vina, vina,

marit meu, e fes atenció a la rahó que et mostro, e veuràs ainsí com és honor que la teua muyler

DE LA TERRA D'EN PRIM

En Manel va conèixer, a l'«Excelsior», a dues xicotes d'aquelles que fan engrescar els ànims més decaiguts.

—Ets molt simpàtic!—li va dir una d'elles, que flairava una cartera ben proveïda.

—I molt guapo! D'on ets?—li preguntà la segona.

—Sóc de Reus, de la terra d'en Prim...

—I per què no el convidaves? Hauríem sigut quatre i ens hauríem divertit més!—exclamà una de les fulanes.

—Sí, Ramoneta, sí: tu ets més condescendent que la meua esposa.

—I en Manel que opina el contrari!

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL
PASO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
ENEMOS PINKO PARA ATENDER LAS
RECLAMACIONES

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

UNA DENUNCIA POCA SUELTA, O YA TE DIGO YO, MAGIN

Ayer, cabo el tarde, se presentó en el cuartelillo de municipales un fulano, que era pastado a Cullaré, el cual, somicando, dijo a los tres guardias que jugaban a la barrotada:

—¡Señores! Dos hombres me han... me han...

—¿Mean? ¡Eso rail! Les endiñaremos diez pañas de multa.

—¡Me han robado los calcetines sin quitarme los zapatos!

El guardia núm. 1, que es un bonifacio, dijo:

—Hay mucha barra en este mundo. Ya no se respeta ni el principio de la autoridad. ¡El otro día me birlaron el principio mientras endrapaba la escudilla!

El guardia segundo hizo:

—¡Este hombre está pedo! Lo que dice no tiene suelta ni vuelta. ¿Cómo puede ser que le birlen los calcetines sin afeitarle los zapatos?

Y el tercero, que era del morro fuerte, lo envió a tomar viento...

¡El pobre hombre, en la puerta, hizo un lloro de los más desconsolados!

Según nuestros informes, la cosa era cierta. Le hechuraron una caja con calcetines sin afanarle una de zapatos.

Los designios de la Providencia son inexcrutables.

UN HONOR MUY HONORIFICO

Participan a nuestros lectores de ambos sexos, así como a los de San Feliu de la Torrada, que nuestro redactor de partos prematuros y conatos de intento, don Félix Parcerisas y Rellinás, ha ingresado, con 2,642 vecinos más, en la «Asociación de la Prensa de Barcelona».

¿Qué cómo fue? ¡Pah! Cosas de la vida. Parcerisas y Rellinás era socio de la «Agrupación de escritores sin sintaxis del Distrito 4.º» para hacer el caca con un carnet, y de golpe y vuelta se encuentra consocio de Rodríguez y Codolá. Y la verdad, tanto honor lo atabala.

Ahora, ni Utrillo le es buen mozo. Se hace ver de aquello más...

Hacemos gestiones para que la Redacción del PAKITU en masa—nada más son que 44, incluida la mujer que hace las faenas—sea admitida de golpe y vuelta en la Asociación.

De más verdes se maduran. Y si nos dan pata, fundaremos la «Asociación de periodistas que no pertenecen a la Asociación de la Prensa».

La cuestión es hacer barrila.

—Los hombres, Nasia, deben tomarse como el café: solos.
—Yo lo prefiero con leche.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

Un hombre que relisca y se va de oros, ¿en qué se parece a una cabra?
En que ¡res...bala!

¿Y una urna electoral a los trasatlánticos franceses?
En que son pa-que-botes.

¿Y un carnicero a los frescos de San Antonio de la Florida?
En que *de Goya*.

Si me tiran un tiro, ¿en qué me parezco a una casa húmeda?
Pues en que *u-me-da* o no.

No lloves may a tus hijas a una tienda de ropas.
Los dependientes son unos murrios.
Ya verás como telas tocan en seguida que las ven!

Uno que va a alquilar una botiga, ¿en qué se parece a un caballo de cochero?
En que ¡*parrienda*!

¿Cuál es el vino que se atraganta a los estudiantes?
El vino...mio de Newton.

Los tranviarios de Barcelona son de aquello más puleros. Hay alguno que porta a Coll Blanc...

CORRESPONDENCIA

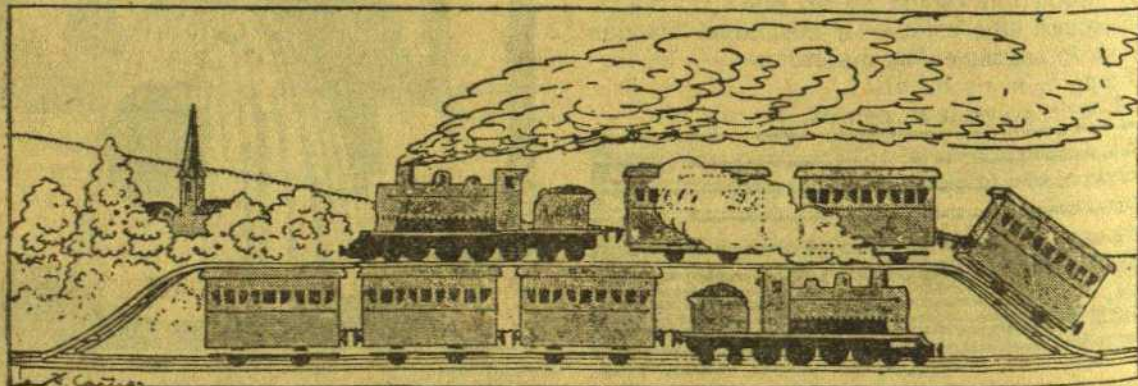
Una que viene del huerto.—Para que le toque el dos el brillo de la punta de la nariz, basta con que, de buena mañana la meta en agua pura y luego dejar que se seque por sí sola.

Charrapa.—Si sus dedos son demasiado cortos para tocar el piano, no sea bleda y comprenda que no existe manera de alargarlos; encargar a la fábrica un piano a la mida de sus dedos sería muy costoso; así es que sólo puedo aconsejarla el piano de manubrio.

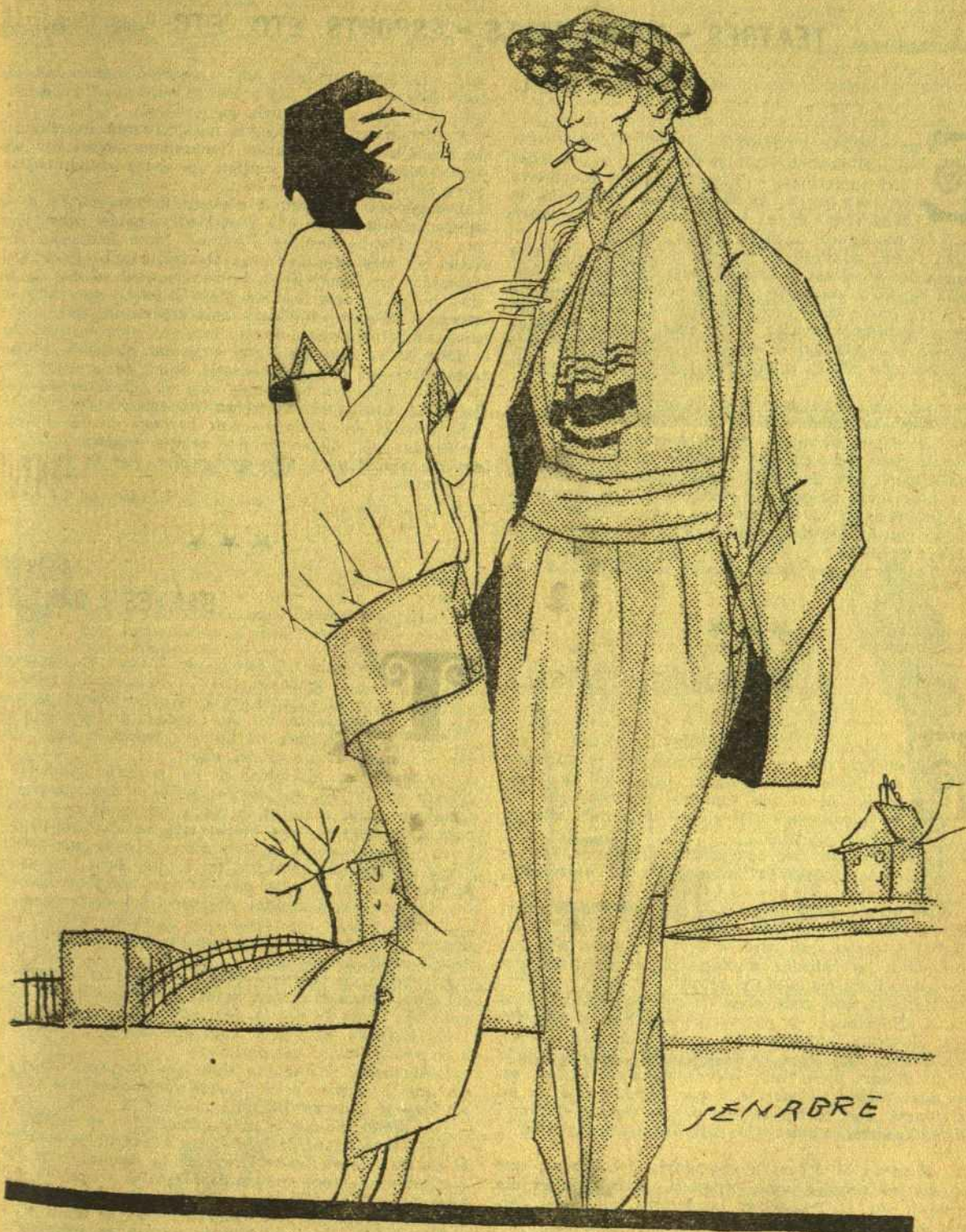
Una inocente.—Carai, no la aconseje pas que su hermano vistiese de paleta, sino de paletó. Claro que se le rifaron.

X. X. X.—Badó. La charada es: 1.ª na 2.ª pa. 3.ª to. Total: bota.

Hoja de rosa.—El diminutivo de Hércules es herculito.

Invento inventado por un inventor de mucha inventiva para evitar los choques de trenes. Probarlo es adoptarlo
Patente núm. 625,439, etc. (Fot. Barrilla.)

—No m'agraden els homes hipòcrites! M'agraden els francs.
 —Perquè cada dia s'abaixen, oi?

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC., ETC.

FUTBOL

Ens acostem a passos de gegant a la quaresma futbolística. L'estiu se'n ve a sobre sense contemplacions, i l'humil a la par que literat cronista que no signa aquestes impressions de cada setmana, es trobarà aviat que no sabrà de què fer mànegues, o, millor dit, quartelles.

Quan l'ésser pakitesc no era un pecat, el recurs que posseïem per a solazar al llegidor, era, deixant de banda el tema deportiu, entrar de ple a la pornografia casolana fent jugar uns quants noms de fruites sospitoses amb triple o quàdruple sentit; però, avui, aquelles fruites saboroses que posseïen el do de la intimitat pakitesc han esdevingut fruites prohibides, i guay de qui les esmenti!

La crisi dels pobres «corridos» és ben notable.

Avui per avui, amb el partit «Europa»-«Sans» disputant-se la «Copa Chimbo», encara queda tema.

Els de Sans reberen una corbeille de cinc gols en forma d'*score*, que els obligà a traslladar-se en camions cap a casa seva. El pes que portaven era de pronòstic.

En Jaumandreu va fer-ne de les seves, i el seu company de causa, Alcoriza, també va lluir facultats com un home gran.

Un bon partit que deixà satisfet a tothom... menys als de Sans.

XAFARDERIES TEATRALS

Els aficionats a la comèdia—no l'anar a comèdia—tal com ho entenen els parroquians de l'Odeon—fa seixanta anys, sinó de la comèdia en el seu significat modern, que vol dir passatemps teatral més inofensiu que un urbano—ja tenen on triar.

Nada menos que cinc companyies de l'esmentat gènere es disputen actualment la calderilla de l'espectador, que sol escassejar més que els caliquenyos.

I totes porten palla nova, que, com sap tot bon *corrido*, és l'aliciant que més entusiasma a la parroquia. Totes es destapen amb obres que, si no tenen allò que distingeix a les fadrines absolutes de les relatives, pot dir-se que encara els queda el senyal.

La Bàrcena, que, com saben els nostres llegidors, s'estatja a «Novetats», en poc temps ens ha fet conèixer «Ideal Concert», una mena de revista, «Angela Maria», comèdia que, com totes les de l'Arniches, té més gràcia que un discurs d'en Sala, i «La linterna mágica», segona part d'«Ideal Concert», i que, com aquesta, és un *pout-pourri*, una barrija-barreja que fa passar el rato i que ens permet admirar la deliciosa Catarina com a *divette*.

A «Romea» hi actua la companyia del «Lara», que fins ara es defensa amb repertori, però que un dia d'aquests ens farà conèixer la darrera obra dels germans siamesos Quintero.

Al «Goya» fan riure per les butaques—dic, per les butxaques—amb «Su desconsolada esposa», que és una comèdia vodevil·lesca en la qual en Leon i la Redondo posen el mingo.

La companyia Díaz-Artigas, que segueix omplint el «Barcelona» amb el *truco* de la simpatia, continua do-

nant «Lecciones de buen amor», a les que hom assisteix més de gust que no pas a les d'Obstetrícia o Ginecologia, poso per assignatures suggestives.

I, per últim, la companyia de l'Infanta Isabel, que ha fondejat al «Poliorama», fa un bon negoci amb «El celoso extremeño», del simpàtic periodista madrileny senyor Serrano Anguita.

Del gènere líric tampoc n'estem fluixos, car, si bé és veritat que la companyia d'en Vallejo ha fet *cabo y limpia* al «Tívoli» després d'estrenar amb èxit «Boriska» i de fer més «Gavilanes», «Dictadores» i «Francisquitas», que tortells el Forn de Sant Jaume, al cap de dos dies hi ha debutat la colla d'en Cadenas, que porta un repertori de nenes boniques més interessant que la crisi presidencial francesa.

Demés, en *Narcisín*, que continua guanyant plata—*cómo no?*—al «Còmica», barreja obres de repertori amb freqüents estrenes pàmperes, que el públic celebra com la festa dominical. Darrerament ens ha fet conèixer «El botones del Maipú»—molt *botones nostre*—i tenim entès que per dintre de poc temps prepara una gran revista que donarà més que parlar que la revista de sometents.

L'HOMME DE LA CONXA

BANYES I BANYUTS

TENIM una col·lecció de llaunes tauròmaques, catalogades en tres o quatre categories; però que la millor i la més dolenta s'assemblen com dos ous: i clar, així succeeix que quan més cal lluir-se, fiquen la pota i deixen malament al *lucero del alba*...

Per exemple, divendres de la setmana passada, la *corrida* era de les que els castissos en diuen de *tronio*, i malgrat això, malgrat la plaça plena, els reis d'Itàlia com a espectadors, més marins que en un combat naval i un senyor col·locat a sota d'una xistera que presidia i feia riure alhora, malgrat tot lo que diem i tot lo que se'n oblidava, heu's aquí que les tres cafeteres moscovites anomenades Lalanda, Algabeño i Villalta (toca ferro!), van decidir reservar-se per a ocasió més propícia, donant als forasters una impressió de la *fiesta nacional* senzillament lamentable.

Els toros de Gamero Civico, *comme ci comme ça*; els d'en Vicens Martínez, massa bons; la família Velga, molt bé; i tots els demés, fent mèrits per a la garrotada.

En Lalanda, el pobret, com que ja ens té acostumat a la poca-solta, ni cal parlar-ne.

L'Algabeño, si haguera sigut per una estocada al tercer que li valgué l'orella i unes veròniques al sext, hauria quedat com en Lalanda.

I haver de dir que el més aplaudit fou en Villalta!... Tot i tenint tant de *torero* com nosaltres de metafísics, el cas és que va fer-se l'amo de la *claque*: com aquell que totes les dones anaven darrera d'ell perquè ell es posava davant, en Villalta *torejà* al toro posant-se allà on el toro vol que es posi: punxa i talla de mala manera a mig quilòmetre i en lloc de muleta se serveix de la coberta d'un envelat amb armadura i tot... i com a *derechista*, riguin-se d'en La Cierva!

Però la gent aplaudeix encara que només sigui per allò del país dels cecs...

Le digo a usted, guardia!...

Però si la funció de dijous fou una tabarra, en canvi la de diumenge ens va fer l'efecte de seixanta nou tabarres arreplegades.

Els toros de Parladé, sense ésser bons, eren més difícils que un curs d'àlgebra superior, i com que els encarregats d'assassinar-los no volien deixar malament als companys de dijous, ja es poden vostès fer una idea de lo que va ésser la festa.

«Chicuelon», en el primer toro, catastròfic (s'hi guanyà un avís); en el segon, pitjor.

«Valencia II» sembla una cupletista al mig del redondel; ell sabrà poc de toros, però en canvi no hi ha qui sapiga fer la mona de tantes maneres. Malgrat això, quedà millor que en «Chicuelon».

En «Posadas» és un xicot molt jove i un torero molt principiant encara. Es valent i té traça, però, ara per ara, res més.

En tota la tarda no es van veure més que dos o tres quites i unes filigranes d'en «Valencia» i en «Posadas» al alimón en el segon terci del toro sext.

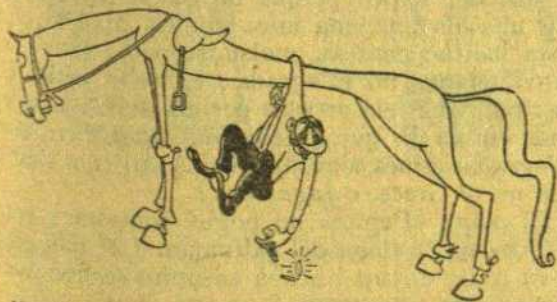
Presidia el senyor Garcia i en Torrabadella, i segurament tenien tots dos mal de ventre, perquè se n'anaven cada dos minuts deixant en el seu puesto a l'«Algabeño» molt interessat en lluir un cordobés i un puro amb faixa que feia emoció...

De les quadrilles, van distingir-se «Magritas» i Rodas.
TITO FLAVIO

HIPIQUES

VET aquí que tota la nostra sapiència hípica va a acabar de manifestar-se aquest any amb les ratlles que vostès ara frueixen. I la despedida ens empenedeix d'aïtal forma, que avui no tenim ganes de fer les digressions acostumades i ens limitem a donar *rienda suelta* (això és molt hípica) a la nostra pena, solament comparable amb la que sentirà la companyia d'autobusos en veure caducar un dels mil y un medios que té per espolsar amb *equidad y aseó* les butxaques dels innocents barcelonins que encara no hem arribat a l'auto propi.

Si, amics de l'Alma; amb la reunió de diumenge, *tutto e finito*; la «Sociedad de Carreras» ens va amanir una extraordinaria y fuera de abono el dijous de la setmana passada, en honor dels nostres hostes reials; tot i éssent dia de feina, l'Hipòdrom estava com mai, i si no tinguéssim por de plagiar a l'«Igor», diríem que la tribuna presentava un aspecte deslumbrador y brillante como las flamigeras irradiaciones de Eolo, etc., etc... (aquí posin totes les ximpleries que vulguin); el diumenge fou ja l'acabament total i definitiu de la temporada 1924, però tothom, qui més, qui menys, va echar el resto i es veia cada cosa que feia demanar a crits encara que hagués sigut un tros de gel per aplacar la fogarada de la sang jove.

Nosaltres vam estar tota la tarda tan melangiosos, que, a no ésser per set peles i mitja que ens va fer

guanyar «La Mondaine» al premi «Rubí», potser no els podríem dir res d'aquest premi, ni de cap dels altres. Ens rebenten les escenes sentimentals i el *pulvis reverteris*; aquell home que netejava el mostrador amb les sobres de l'horchata de chufas en l'«entrada general», ens feia tanta llàstima com el jockey que es despedeix de la seva haca fins l'any que ve, o com l'elegant que dilluns anà al «Monte» a cuïta corrents amb el jaqué i els prismàtics...

Això sense reparar en les nenes que ja gairebé havien caçat novio, o en els que ens havíem fet la il·lusió de trobar un cor sensitiu que ens tregués de fatigues.

Ara tot queda fins al *próximo capítulo* de l'any 1925, que probablement tindrem un any més si les matemàtiques no ens enganyen...

Sic transit glòria mundi...

EL LLICENCIAT VIDRIERES

En la reunió de dijous, «South of Ipres», «L'Aurore», «Foxyer», «Antifaz» i «Jaujan», van guanyar, respectivament, els premis COLLBLANC, JOSEP BOFILL, MARSANS PEIX, EXPLORATEUR i EBRO.

Diumenge, els vencedors foren: «La Mondaine», «Inclit», «Reus», «Barrabàs», «Bon Papá» i «Antifaz», en els premis RUBÍ, BEBE, BRABANT, SENNAH, MONTSENY i PALATINA.

—Yo conoser mocho al dueño. Haberlo visto el otro año y quereg saludaglo!

—No podrá pas, sabe? Hay un otro. Aquél, cabró y sa fué a la Habana...

LA LLEI SECA

Ianqui primer.—El meu fill se'n va a Europa... Vol recórrer-la de dalt a baix.

Ianqui segon.—Es una gran cosa això de viatjar. S'aprèn molt. Es veu que el seu fill té set d'aprendre coses...

Ianqui primer.—No. Té set, només.

La vida i miracles d'En «Pepito»

Història sentimental d'un saltataulells extraordinari

(Continuació)

*«Del brazo de su marido
se fueron hacia otro lado
y luego se oyó un chasquido
a dentro del reservado»,*

ho dic amb bastanta picardia i m'aplaudeixen força.

—El dia que estigui inspirat, li'n faré un— va dir en «Pepito» per sortir-se del pas.

—Ca! Això és l'excusa per no fer-lo mai! Ja els conec, jo, els homes!

—Li dono paraula de què l'hi faré. Però jo, abans de fer un cuplet, necessito conèixer íntimament a la que té de cantar-lo, car el cuplet té d'adaptar-se a les condicions, als gustos i al temperament de l'artista. Ja compendrà vostè que una dona freda no pot cantar «toda soy fuego», ni una dona de Reus pot cantar «soy de Granada»! Cal que jo la conegui a fons, a vostè.

—M'hi avinc perquè és vostè. Amb un qualsevol no hi voldria saber res.

En «Pepito» rebé la satisfacció interna d'haver enganyat una dona per primera vegada a la seva vida. Com se'n sortiria, no ho sabia, però tant se li en donava. La qüestió era divertir-se.

AMISTANÇAMENT

La «Luz Genital» es deia Carmeta i vivia en una dispesa del carrer Nou. A la porta del pis hi havia un rètol que deia «Pensión de artistas», i una vegada dintre, es trobava primerament un menjador ofegat, sense obertura de cap mena, llevat d'un corredor llarg i estret, ple de portes a dreta i esquerra, empaperat amb cartells de cine i retrats d'artistes de tota mena.

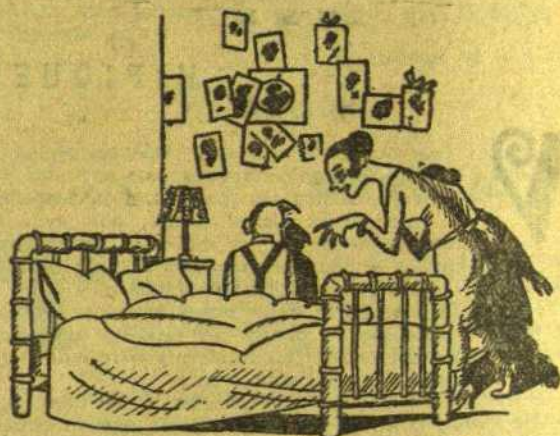
L'habitació de la Carmeta era un quartet petit i encofornat que tenia una finestra que donava a un celobert. Un llit, un tocador, dues cadires i mitja dotzena de fotografies, constituïen el mobiliari i la decoració de ço que la Carmeta en deia a «casa seva».

En «Pepito», quan va entrar, darrera la seva admiradora, en aquell niu d'amor de segona mà, va sospirar veient que la seva «estrella» sols brillava en un celobert.

La Carmeta era garladora de mena i aviat trencà el glaç, posant en antecedents al nostre heroi de la vida i miracles dels originals de les fotografies i dels autors de la col·lecció de bibe-

lots, polvoritzadors i polveres que hi havia apilotades sobre el tocador.

—Veus aquest senyor calb que té aquesta veruga a la punta del nas? Es un banquer filipí que em va portar a Montecarlo un estiu. Aquest jove que sembla tísic, es va matar perquè jo no volia estimar-lo. Aquest que porta un bigotet ros, és l'home que he estimat més. Oh! La seva dona es va llençar als meus peus preguntant-me que tingués compassió d'ella i dels seus fills, i que deixés en pau al seu marit. Com que jo no vaig accedir-hi, va pendre sulfumant i va morir.

Aquest del costat, que està amb el barret posat, és un príncep japonès que es volia casar amb mi i portar-me al seu país. Però jo, fill, saps?, això d'ésser princesa no m'agrada. M'estimo més la llibertat que tots els tresors del món. De retrats encara en tinc més, però a la paret ja no m'hi caben. I no et pensis que jo sigui una dona ardent, no; eren els homes que em perseguien. No sé què dec tenir; perquè de guapa no ho sóc. Els ulls els tinc una mica bonics, això sí, i la boca la tinc petiteta, molsuda, però, veus?, en canvi, el nas no m'agrada: el trobo petit. Un escriptor que feia articles per als diaris, una vegada em va dir que el tenia juguetón, però a mi m'agradaria més tenir-lo grec. A tu, com t'agraden més? Grecs, o juguetons?

El pobre «Pepito» no pogué contestar; entre el príncep, la dona del sulfumant i el nas grec, li va rodar el cap i acabà ensopint-se fins adormir-se com una soca.

(Seguirà)

EXPLICACIÓ INÚTIL

El marit sorprèn a sa muller *infraganti*.

—Ah! Infame!

—Escolta... Deixa que t'expliqui...

—Explicacions, ara? Que et creus que no ho he fet mai?

(De *Le Sourire*.)

—Ja em podia haver avisat que l'habitació està infestada de xinxes...

—Psh! No calia. Vostè mateix ja se n'haurà adonat.

(De *Pele-Mele*.)

FORT EN CALCUL

—I així, quan veig passar un ramat de cinc o sis mil moutons, els puc comptar de seguida al primer cop d'ull.

—Com s'ho fa?

—Molt senzill: compto el nombre de potes dels moutons i el divideixo per quatre...

(De *Le Journal Amusant*.)

L'ENAMORAT

—Com, Rosalia? Vostè dubta de què l'estimi tota la vida? I ara! Vostè seria la primera!

(De *Sans Gène*.)

LA RASPA

—Em surt molt cara la Maria, la minyona. 150 francs de mesada, 30 de vi, 25 de postres, 15 de cine... cada mes.

—I després diran que el mes de Maria és el més bonic de tots!

(De *Le Journal Amusant*.)

ELS OUS PER BEURE

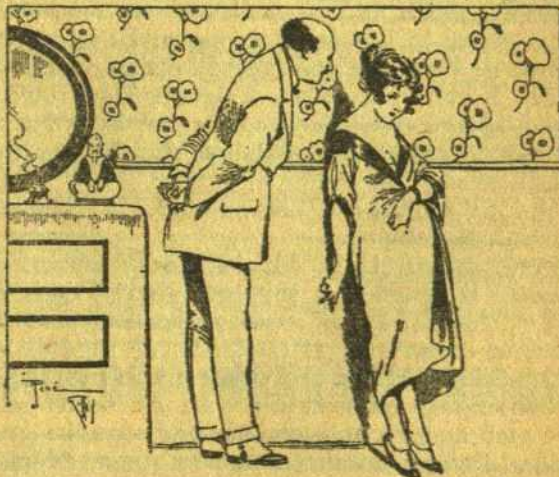
La raspa presenta a taula un ou per beure, dur com una mala cosa.

La senyora li diu:

—No t'he dit que deixessis coure els ous tres minuts? De què et serveix el rellotge?

—Sí; però, que no se'n recorda que el rellotge del menjador va un quart endavant?

(De *Sans Gène*.)

—Apa, sies seriosa; no facis la criatura.

—Cregui que si per mi fos, no hi tinc cap interès.

(De *Sans Gène*.)

—Jo, quan me'n vaig anar a casar, portava tres rams d'azahar.

—Vet aquí per què estaves tan azaharada.

GENT DEL MEU BARRI

LA DOLORS

Es una noia (no una dona) d'uns trenta anys, alta i seca. En el seu cos només s'hi veuen que línies rectes; Sant Josep li va passar el ribot per tot arreu, sense deixar-li la més petita curva. El seu tipus fa ben bé l'efecte d'una post de planxar que camina. I amb una cara! Valga'm Déu, quina cara! Llarga (està clar), nas també llarg i ample, boca grossa, ulls petits i el cabell clar i estirat...

Què us sembla? Us agradaria? No? Doncs, a nosaltres tampoc.

Però, mireu el que són les coses: encara es refia de casar-se. Qui sap, per això! Potser sí que es casarà. Perquè, a part de les lletgeses físiques, té de bo que, al tractar-la, de seguida es fa simpàtica amb el seu parlar franc i escaient, i, ben mirat, no seria cap cosa de l'altre món que amb aquesta sola qualitat engresqués algun babau. Però, a nosaltres, no; ho jurem. Només hi parlem per fer broma.

Em sembla que era dimecres al vespre, de la setmana passada, que la vaig trobar disgustadíssima.

—I doncs, Dolors, què li passa?
—Que vinc del cine treient foc pels queixals.
—No li han agradat les pel·lícules?
—Les pel·lícules, sí. El que és intolerable, és el comportament dels homes que hi concorren.
—Què li han fet?
—Res!!

INNOCÈNCIA

La senyora Pepa havia regalat una capsa de bombons al seu nebot, xamós nen de set anys, i aquest anà a veure-la per a donar-li les gràcies.

—Moltes gràcies pels bombons, tieta!—féu la criatura.

—Si no val la pena!

—Ja ho sé. Es el que ha dit la mamà. Però el papà ha volgut que vingúes!

AQUEST NUMERO HA SIGUT PASSAT
PER LA CENSURA MILITAR

*** A Sabadell, de la dallonses en diuen «da mercaderia». Vet aquí un nom que no fa pudor i fins resulta elegant.

Dies passats deia el *Diari de Sabadell*:

«Preguem a les autoritats que vulguin alliberar als ciutadans de les molèsties i perills que causa el permetre treure la mercaderia amb la «botan» a ple dia, com ve fent-se actualment amb la protesta dels sabadellens que estan privats de fer eficaç la seva actitud de protesta. Ahir mateix, a dos quarts de quatre de la tarda i al mig del carrer de Sant Quirze, quan el sol queia aplomat damunt aquella concorreguda via era impossible de transitar-hi puix una fetor insuportable i sofocant omplia aquells indrets, obligant als transeünts a canviar de carrer a corre-cuita i a tancar les finestres i balcons de totes aquelles cases veïnes de la que causava tal trasbals.»

Ara, quan vulguin engegar a algú a dida, només caldrà que li diguin:

—Au! Vés a la mer...caderia.

*** De *La Vanguardia*:

«Matrimonio joven sin hijos el marido chofer mecánico y la mujer ama de gobierno muy buenas referencias desean buena colocación...»

I nosaltres que ens crèiem que els hojos eren necessaris per a un xòfer!

Sempre se'n saben de noves.

*** També de *La Vanguardia*:

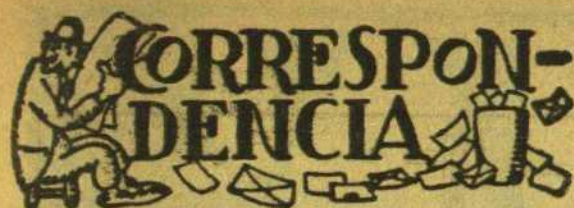
«Vendo pequeña casita a diez céntimos tranvia...»

Vet aquí una manera nova d'amidar distàncies.

*** Una altra de la «sesuda» *Vanguardia*:

«Maquina d'escriure nova, vende baratissima. Valencia..., entressol.»

En què quedem? Anuncien en català o en castellà?

Pata K. Da.—No ens agrada, Pata K. Da, ço que ens diu aquesta vegada.

Capell.—Es molt mansoi. No ho entendran ni els seminaristes, que són la gent més malpensada.

F. M.—No podem complaure'l. No volem enredos, sap? Menjar molt i pair bé, és el nostre lema.

Moskitet.—Com que era més llarg que un dia sense pa i tenia un desenllaç molt conegut, li hem canviat el final.

P. González.—No pot ésser. Hi ha un gabadal de números exhaurits. Ho sentim.

M. L.—Mirarem si ens hi cap, però no li assegurem res.

Rupestre.—Al cove, per neula.

Sanat de Poc.—No ens fa el pes. Li falta ben bé mitja lliura.

Reiet ensucrat.—«Menor». Ens n'alegrem.

Tres amigues que ja... etc.—El «xistó» és molt bonic i s'aprofitarà. Als dallonses de vostès.

K. Garines.—Ens agrada menys que en Ribé vestit de frac.

Sopes.—Ara li fan el mànec, jove.

P. P. W.—Si tenim un trimestre vagatiu, mirarem d'arranjar-li.

X. X.—Quina lletra! No hem entès ni un borrall. Això, a en Novejarque.

Sòmines.—S'equivoca. L'autor és un altre. La vivor li ha fet llufa.

Un que la té... etc.—No esbojarrà, però pot passar. Va al rebost.

Xip Xap.—En Buendia diu canó.

Tres pakitescos.—Dels sis ens en quedem tres, i bon profit. No es pot ésser golafre.

ORQUESTRA JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.

TALLERS GRÀFICS COSTA : COMTE DE L'ASALTO, 45

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados nulos o malos, mediante los Medicamentos del Doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—Blenorragia (purulencias) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gonorrea, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anisitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PESTAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sifilis (avaricosis), acné, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erupciones acrofulosas, eritemas acné, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESTAS FRASCO : : : : :
DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (vicio sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESTAS FRASCO.
AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segal, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

CICLOS SANROMÁ

MOTOCICLETAS SUN

CALCETINES REFORZADAS

para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matcabres «Rápido». A la primera vegada R.I.P. LA MUNDIAL, Espalter, 6.

Vies urinàries-Sifilis-Pell-Matriu

Prostata-impotència-Salvarsan 606-914-Anàlisi de sang. Consulta per a senyors de 4 a 6 hores convingudes. Homes de 6 a 8. Policlínica Farré Pujuan. Ronda Universitat, 5. (prop del Carrer de Pelaiyo)

SULFURETO CABALLERO

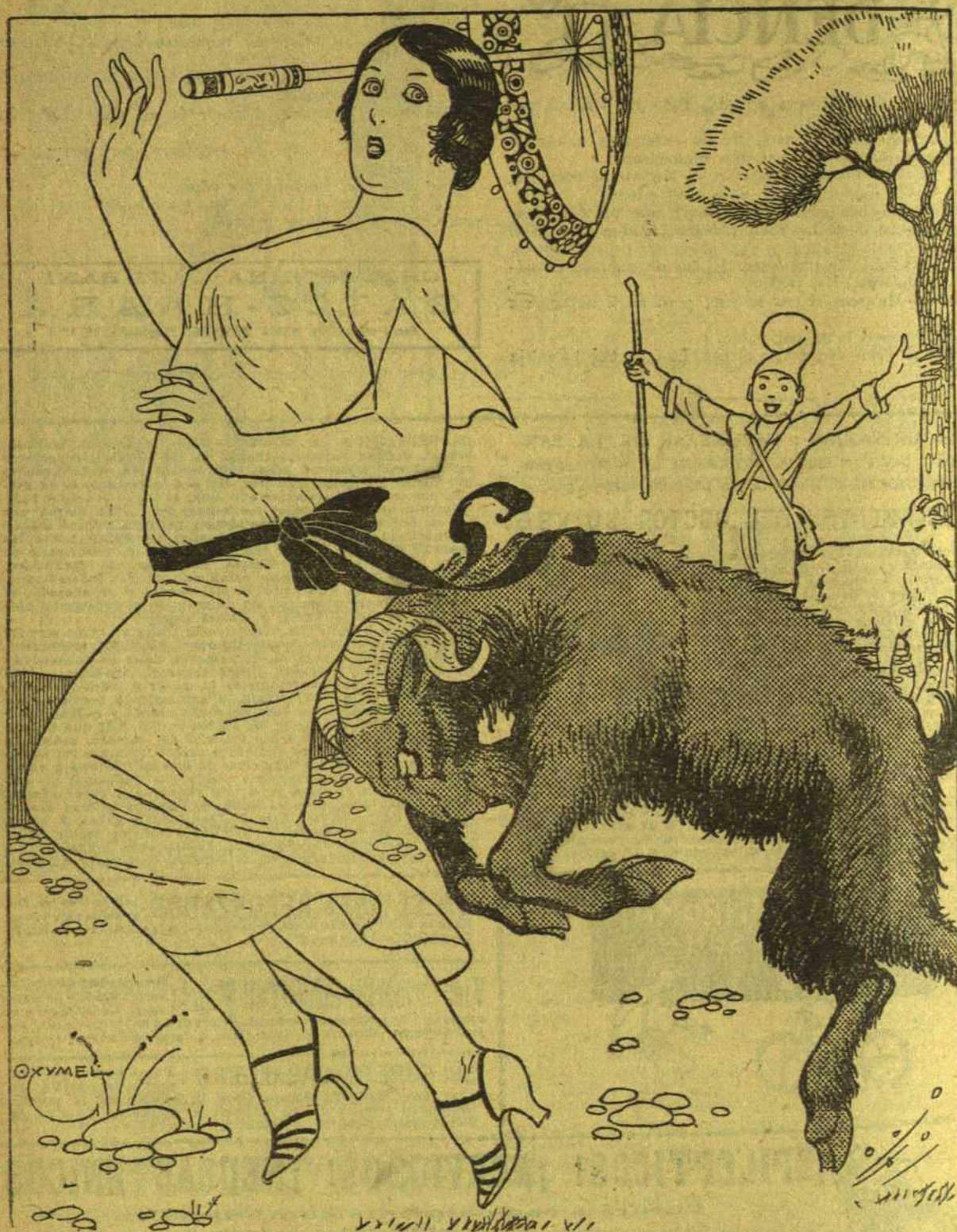
Producto patentado contra la SAENA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SAENA en 10 minuts. Desconfeu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 66, Barcelona, i Centres d'Específics : : : : :
Producte patentat contra la SAENA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SAENA en 10 minuts. Desconfeu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 66, Barcelona, i Centres d'Específics : : : : :

¡EPILEPTICOS! ¡NERVIOSOS! ¡NEURASTENICOS!

Curaréis radicalmente con BOROSAL

Nueva medicación SIN los inconvenientes del BROMURO. ULTIMA PALABRA DE LA CIENCIA. Eftos inmediatos y sorprendentes en el Histerismo, Jaquecas, Insomnios, Espasmos, Molestias menstruales, Impotencia por hiperexcitación genital, Incontinencia nocturna de orina, Trastornos nerviosos ocasionados por los tóxicos (morfina, éter, cocaína, alcohol) o los producidos por la supresión en los habituados siendo el **BOROSAL** indispensable para la curación. Notaréis sus excelentes efectos desde el primer frasco. Centros de Específicos y Farmacia GELART, Princesa 7.

—I després diran que amb aquesta calor un boc sempre va bé!